

عنوان مقاله:

روابط امارات متحده عربی با رژیم اسرائیل در پرتو قرارداد ابراهیم و تاثیر آن بر روابط همسایگی با جمهوری اسلامی ایران

محل انتشار:

پژوهشنامه روابط جهانی، دوره 1، شماره 2 (سال: 1403)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

مجید عباسی - دانشیار روابط بین الملل دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران .

مرضیه چهارم‌حالی اصفهانی - دانشجوی دکتری روابط بین الملل دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

سیاست خارجی امارات متحده عربی پس از استقلال این کشور در سال ۱۹۷۱ بر مبنای ملاحظات ژئوپلیتیک شکل گرفت. وسعت و جمعیت کم و سایر محدودیت‌های ژئوپلیتیک، زمینه ساز یک سیاست بر مبنای دوری از تقابل با همسایگان بزرگ تر، از جمله جمهوری اسلامی ایران بود. هرچند ادعاهای امارت بر سر جزایر سه گانه خلیج فارس همواره وجود داشته است. ولیکن به نظر می رسد سیاست خارجی این کشور به ویژه بعد از خیزش‌های مردمی سال ۲۰۱۱ در کشورهای عربی، تغییر جهت داده و ابوظبی رویکرد فعال تری را در قبال مسائل منطقه ای در پیش گرفته است. ائتلاف این کشور با عربستان سعودی در جنگ یمن و انعقاد قرارداد همکاری با رژیم اسرائیل تحت عنوان "قرارداد ابراهیم" در این رابطه قابل تحلیل است. در این راستا، این پژوهش به دنبال پاسخ به این پرسش اصلی است که انعقاد قرارداد ابراهیم و تقویت روابط امارات متحده عربی با رژیم اسرائیل چه تاثیری بر روابط همسایگی این کشور با جمهوری اسلامی ایران خواهد داشت؟ یافته‌های تحقیق حاکی از آن است که با توجه به دشمنی جمهوری اسلامی ایران با رژیم اسرائیل، تحکیم روابط امارات متحده عربی و رژیم اسرائیل با انعقاد قرارداد ابراهیم موجب حضور و نفوذ رژیم اسرائیل در منطقه خلیج فارس و در نتیجه تهدید منافع ملی ایران شده و از طریق ایجاد بدبینی و تغییر در موازنه تهدید، بر روابط همسایگی ایران و امارات تاثیر منفی خواهد گذاشت. این مقاله با روش توصیفی-تحلیلی و با استفاده از منابع کتابخانه ای و اسناد نوشته شده است.

کلمات کلیدی:

ایران، امارات متحده عربی، رژیم اسرائیل، قرارداد ابراهیم، موازنه قوا، سیاست همسایگی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1920130>

